

skal have sit Varemærke beskyttet ved Indregistrering, saaledes som man faar sin privatretlige Ret beskyttet ved Thinglæsning. Har man kjøbt en Eiendom eller leiet en Veilighed, kan man faae sin erhvervede Ret yderligere beskyttet ved at lade Kontrakten thinglæse. Man tror, at noget lignende er Tilfældet her, men det er det slet ikke; tværtimod, hvis vi tænke os, at Forholdet ved Thinglæsningen var det, at jeg ved at lade et Skjøde thinglæse paa en Eiendom, jeg ikke havde nogen Adkomst til, eller en Veikontrakt paa en Veilighed, jeg ikke havde nogen Ret til, ved Thinglæsningen vandt Ret til at smide Eieren ud af Veiligheden eller til at lade den Lovlige Veier kaste ud, saa havde vi paa Thinglæsningsvæsenets Omraade et tilsvarende Forhold til det, som dette Lovforslag tilbøds gaar ud paa at indføre paa Varemærkernes Omraade. Dette mener jeg, er en urimelig Tilstand. Lovforslaget gaar ud fra, at Indregistreringen, der er forbunden med en Del Uleilighed, og som koster ikke saa faa Penge, skaber selve Retten til Varemærket. Naar altsaa f. Ex. en Landmand har produceret en Ost, og han først vil forsøge, om den kan gaa i Handelen — det er naturligt, at han først vil prøve det, inden han uleiliger sig med at faae det Mærke, han forsyner Osten med, indregistreret, hvilket som sagt koster en Del Penge, naar en Handelsmand indfører en ny Artikel paa Markedet, men først vil se Tiden an, om det kan lykkes, inden han sætter sig for Udgifter til Indregistrering — saa kan i saadanne Tilfælde en uredelig og hensynsløs Konkurrent lure paa, hvorledes det gaar med Forsøget, og naar han ser, at det lykkes, griber han, bemægtiger han sig den Andens Mærke og faar det indregistreret, og naar han har gjort dette, kan han ikke blot selv bruge det, men han kan forbyde Andre det, ja han kan under Straf og Erstatningsansvar endog forbyde selve den Mand at bruge det, som har brugt det først, og som har ført det ind paa Markedet. Jeg siger, det er en Ordning, der umulig kan være anbefalelsesværdig. — Spørger man nu, hvorledes Tilstanden er i andre Lande, faae vi det Svar, at i de store Kulturlande som Frankrig, Nordamerika og England, i Schweiz, Belgien og flere andre har man forkastet dette System. Man holder der paa, at Indregistreringen skaber ikke Retten, men beskytter kun den Ret, man ved Brugten har vundet i Forveien. Jeg skal yderligere tilføje, at i 1878 var der i Paris under Verdensudstillingen en international Kongres for industriel Eiendomsret, og denne Kongres vedtog i et samlet Møde, hvad Varemærkeretten angik, at denne Ret

skulde bygges paa Brugten, saaledes at Indregistrering ikke i og for sig skulde være Grundlaget for Retten til Varemærker. Jeg tror saaledes, vi ere i Overensstemmelse med, hvad der i de store Kulturlande anses for at være rigtigt, og med sund Fornuft, naar vi sige, at det System, der nu bydes os fra Ministeriets Side som Led i en skandinaviske Lovgivning, er aldeles uantageligt. Jeg kunde være tilbøielig til, hvis ikke Forslaget havde et skandinaviske Mærke, at foreslaa, at man afviste denne Sags videre Behandling, men af Hensyn til den gode Hensigt skal jeg ikke gjøre det; men selv om Sagen gaar videre, er det min Overbevisning, at man ikke faar dette Thing til at acceptere en saadan Varemærkelovgivning.

Indenrigsministeren (Singerslev):

Jeg kan ikke nægte, at det ærede Medlems Udtalelser forbaure mig noget. Det ærede Medlem brugte temmelig haarde og skarpe Udtryk, naar han sagde, at Loven kunde betegnes som tilstedende Tværi af Varemærker og bestjærmende en uredelig Konkurrence. For det Første maa jeg minde om, at vi, som det ærede Medlem bekendt, have en Lov om Varemærker, og de Forandringer, som det nærværende Lovforslag gjør i den bestaaende Lov, ere ingenlunde store og indgribende. Det ærede Medlem specialiserede det ikke nærmere i sin Paavisning, og jeg skal heller ikke friste ham dertil. Jeg skal kun sige, at jeg kan tænke mig, at det er den Forandring, som er slet i § 8, der maasse nærmest er det, som det ærede Medlem har for Die, hvor man ganske vist tidligere havde Retten knyttet til den enkelte Person, idet den ophørte, naar Personen døde eller traadte ud af Forretningen, medens Retten nu er knyttet til Firmaet. Ellers kan jeg ikke paa nogen Maade se, at det ærede Medlem har Ret i sin Argumentation. Det ærede Medlem siger, at det er Indregistreringen, der skaber Retten. Ja, til en vis Grad kan det ærede Medlem have Ret. Forinden Varemærket er indregistreret, kan det ikke blive anerkjendt og altsaa ikke faae offentlig Beskyttelse; men det er klart, at Mærket skal eksistere. Og hvad er det for en Ret, her er Tale om? Det er ikke Noget, der udelukker en anden Mand fra ogsaa at faae et Varemærke; det er kun en Ret, der gives Vedkommende til dette Varemærke. En anden Mand kan tage et andet Varemærke; der er dog eet Sted, hvor man maa begynde, og jeg kan ikke se, at det Offentlige kan begynde paa anden Maade end ved at tilstede Ind-